

תלמודו בידו

דף לא עמוד ב

- א] האם בעל חוב קונה את המשכון להיות כשלו, ומנין ?
- ב] גוי לזה מעות מישראל ושיעבד את חמצו לאחריות, ולא שילם את חובו בזמן, האם החמץ מותר בהנאה לאחר הפסח ?
- ג] גוי לזה מעות מישראל ומישכן חמץ בידו, האם החמץ מותר לאחר הפסח ?
- ד] מצא חמץ בחנות שישראל וגויים מצויים בה, האם מותר בהנאה לאחר הפסח ?
- ה] חמץ שנפלה עליו מפולת, האם צריך לפנות את הגל כדי לבערו ?

- א] מלוה ולוה ישראל: קונה. שלענין השבת המשכון ללוה עני נאמר "ולך תהיה צדקה", ואם מלוה אינו קונה את המשכון, מדוע נחשב לו לצדקה.
- לוה גוי: לתנא קמא, אינו קונה ושהרי אין מצוה לעשות צדקה עם גוי.
- ר' מאיר, קונה. שאם הוא קונה משכון של ישראל, כל שכן שקונה של גוי.
- ב] אביי: אסור. שבעל חוב גובה למפרע, והרי החמץ של ישראל בשעת ההלוואה. רבא: מותר. שבעל חוב גובה מכאן ולהבא, והרי החמץ של הגוי בשעת ההלוואה.
- ג] ר' מאיר: החמץ אסור, כיון שמלוה קונה משכון של גוי.
- חכמים: מותר, כיון שישראל אינו קונה משכון של גוי, ואין זה חמצו.
- אך אם הגוי התנה שאם לא יפרע עד יום פלוני יהיה החמץ קנוי למלוה "מעכשיו", החמץ אסור בהנאה.
- ד] חנות בבעלות ישראל: אסור בהנאה, שמן הסתם החמץ של ממלאי החנות.
- חנות של גוי: מותר באכילה, ואף ששישראל מצויים בה.
- ה] כוסה שלשה טפחים ואין ריחו נודף וכלב אינו מחפש אחריו, אין צריך לפנותו.
- אך צריך לבטלו בלב, שמא יפנה את הגל במועד ויעבור בכל יראה.
- שומר די שיטמין את כספי הפיקדון טפח בקרקע, כדי שיהיו מכוסים מן העין.